

forening; man bør sikkert højere op, for Ublaansgrænsen ophæves.

Jeg har den samme Bemærkning til Vitr. g., som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen), at der vistnok er glemt at tage Hensyn til, at Foreningen maa virke ved Afdelinger. Skulde det ikke være saaledes, at Foreningen skal virke ved Afdelinger, vil det meget let kunne hænde, at Reserver- og Amortisationsfonden ingen Sinde eller i alt Fald meget vanskeligt vil kunne naa 10 pCt., thi ved hvert nyt Laan vil Reserver- og Amortisationsfonden bringes procentvis ned, saa det er sikkert nødvendigt, at der indrettes Afdelinger, saaledes som det for øvrigt ogsaa er forudsat i Vitr. i. Jeg vil derfor antage, at der i næstsidste Linie af Vitr. g. burde staa „vedkommende Afdeling“ i Stedet for Ordet „de“, saa at der kom til at staa „10 pCt. af vedkommende Afdelings i Omlob værende Kasseobligationer“ o. s. v.

I Folketinget blev der ved 3dje Behandling af et lignende Forslag den 28de Marts i Aar vedtaget en Bestemmelse om, at Foreningen skulde deles i to Afdelinger, den ene for Interessenter, hvis Laan — forud prioriteret Gæld medregnet — ikke udgør over 15,000 Kr., den anden for Interessenter med højere Laan, saaledes at Medlemmernes solidariske Ansvar begrænses til den Afdelings Forpligtelser, til hvilken de henhøre, og at Foreningens Kasseobligationer skulde indeholde Angivelse af, for hvilken Afdelings Regning de ere udstedte. Jeg er enig med den højtærede Indenrigsminister i, at en saadan Bestemmelse om, at Kreditforeningen skal have to Slags Kasseobligationer, vil være uheldig for Kreditforeningen selv, men paa den anden Side tror jeg dog, at mange mindre Industridrivende ville nære nogen Betænkelse ved at gaa ind i en Kreditforening med solidarisk Ansvarlighed sammen med meget store Laan i de enkelte Panter, og jeg vil derfor finde det rigtigt, at man optager Folketingets Tanke, men saaledes, at der kun bliver en Slags Kasseobligationer, for hvilke hele Foreningen hæfter, saaledes at de to Afdelinger kun over for hinanden indbyrdes have særskilt Ansvar, og at den ene Afdeling ikke kommer til at hæfte for den anden Afdelings Obligationer, med mindre denne maatte blive nødlidende. — Disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at henstille til det eventuelle Udvalgs Overvejelse.

Breinholt-Bandsborg: Man har paa en temmelig uafhængig Maade moret sig

med at gøre mig Bebrejdelser for, at det ikke just var noget egentligt nyt, man havde hørt af mig; man syntes, at man havde hørt det før. Det er ganske rigtigt, men Bebrejdelserne er ikke ret heldige. Som jeg straks begyndte med at sige, burde og kunde jeg ikke andet end gentage, hvad jeg tidligere har sagt, og jeg skulde have uindladt det, hvis det ikke havde været af Hensyn til de mange ny tilkomne Medlemmer, der ikke kendte min Stilling, og hvem det ikke kunde nytte at henvisse til min tidligere Stilling, ligesom det var en Opmærksomhed, jeg søgte, jeg skyldte den højtærede Indenrigsminister, der er udnævnt, siden jeg udtalte mig udførligt om denne Sag, og som jeg ogsaa meget kunde ønske skulde høre en Stemme fra den anden Side.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen), der søgte at hænde den paatænkte Forenings Soliditet, udtalte, at der var efter hans Formening en saadan Sundhed og Kraft hos den danske Industri, at naar der staar Ryg mod Ryg, vil den yde al mulig Betyggelse, om han end gerne vilde indrømme, at der her ved denne Forening forelaa en større Risiko end f. Eks. ved en Kreditforening for Landejendomme; men til Gengæld hødes der ogsaa her en ganske særlig Risikoopræmie. Under den Forudsætning, hvorunder det ærede Medlem talte, tror jeg, man vistnok maa give ham Ret i alt dette. Men er denne Forudsætning, at den danske Industri vil staa Ryg mod Ryg, nu ogsaa til Stede? Tror han virkelig, at vore vel situerede industridrivende ville gaa ind i denne Forening, at de ville betale de høje Rentier, som her fordres, at de ville løbe Risikoen ved dette store, solidariske Ansvar, som de maa paatage sig? Er det Tilfældet, saa mener jeg, at han har Ret, men det er en Tro, som efter min Anskuelse mange ville kalde en Tyrkeretro. Og hvorledes bliver Forholdet, naar vi se klart paa det, naar det kun blive de daarligst stillede, de, der ikke kunne naa frem ved egne Midler eller have Kredit til at staffe sig Penge i Banker eller andre Institutter, der ville søge Laan i denne Kreditforening? Thi det er egentlig dem, der trænge til denne Kreditforening, de, der ikke kunne saa høje Laan, som de trænge til. Derfor er det, jeg nærer Frygt for den; men hvis man turde gaa ud fra den Forudsætning, som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds gif ud fra, ja, saa vilde den allerstørste Del af min Frygt forsvinde; thi alene det solidariske Ansvar vilde der yde temmelig god Betyggelse. Men jeg vil gerne bede ærede